

Делта Те

Брой 9, Сезон II

13 април 2006 г.

цена 50 ст.

„Делта Те“ – това е нашата рождба

На 21.03.2006 година „Делта Те“ навърши една година. За това как се организира един екип, как започваш да правиш вестник, без да си професионалист, как постепенно научаваш тънкостите на професията, как се справяш с неразбориите и нечестностите в живота, ще ни разкаже редакторският екип на вестника.

ПЕТЯ МИТЕВА

Камелия за Петя: Властна
Надя за Петя: Амбициозна
Иво за Петя: Determined
Зодия: Козирог
Девиз: The future belongs to those, who believe in the beauty of their dreams!

ИВАЙЛО ВАСИЛЕВ

Камелия за Иво: Мнимителен
Петя за Иво: Дипломатичен
Надя за Иво: Поетичен
Зодия: Дева
Девиз: Без

КАМЕЛИЯ ПЕТРОВА

Иво за Камелия: Мила
Надя за Камелия: Готина
Петя за Камелия: Весела
Зодия: Лъв
Девиз: Аз знам, че мога (повече)!

НАДЕЖДА ИВАНОВА

Иво за Надежда: Многоезична
Камелия за Надежда: Активна
Петя за Надежда: Приказлива
Зодия: Лъв
Девиз: The smile is the prettiest thing you can wear!

За Деня на талантите
На страница 7

— Защо „Делта Те“?

Иво: Аз така и не успях да се съглася с това име. Камелия: Аз също не бях съгласна, но в крайна сметка.

Петя: Аз го наложих, защото съм много властна! (смее се)

Камелия: Но все пак от началото до края на пребиваването ни в ЕГ „Пловдив“ ние се променяме. Всеки извървява някакъв път. А тук той определено е труден и в крайна сметка всички, завършили ЕГ-то, си приличат по нещо.

Иво: Влизаме различно умни и излизаме еднакво тъпи!

— **От излизането на първия брой на „Делта Те“ до 21.03.2006г. Δt=1 година, какво точно празнувате на този ден?**

Петя: Това, че оцеляхме, добихме много опит в това, което правим, и ставаме все по-добри професионалисти.

Надя: Докато гледахме как расте нашият вестник, всъщност и ние много пораснахме и много не-

ща научихме.

Камелия: Празнуваме и една година съвместен труд.

Надя: Една година съвместен живот! (смее се)

Камелия: Да! Съвместен живот на цялата гимназия. Мисля, че успяхме да обединим голяма част от учениците и учителите.

— **Откъде дойде идеята за вестника при всеки един от**

вас?

Камелия: Аз съм си вестникарче от малка. В предишното си училище разнасях вестници и се занимавах с един асеновградски вестник. Когато дойдох в гимназията, се надявах някой да повдигне въпроса и се случи така, че ме намериха от ученическия парламент. На първата среща видях Петя да маха властно с ръце и

после тя ме въввлече в тази „шмекерия“.

Петя: Когато бях в осми клас, дойдох да ни продават стария „Делта Те“ в класната стая, купих си от Минков, който е велик човек, много ми хареса идеята и започнах да пиша за вестника. Писах една година, но когато редакторите завършиха, останахме Надя, аз и Моника, трите не можехме да издаваме вестника сами. Чак в единсетни клас успяхме да го възобновим и сега е много по-добър.

Надя: Когато бях осми клас, сестра ми беше дванайсети и беше от редакторския екип. Понеже тя вклучи ми говореше за вестника, аз се включих. После, когато те завършиха, ние с Петя много се мъчихме.

Аз съм седяла две седмици пред компютъра да правя предпечатната подготовка на „Word“, но успяхме да направим само един брой. Когато видях, че някой друг го е „реанимирал“, се „зарих“ ужасно много.

На страница 10

Ваканция, ура!

Тази година определено не можем да се оплачем от ваканции. Първо дървената: може да беше най-топло в Пловдив, но затова пък имахме най-дълга ваканция (една седмица) от цяла България; после грипната – някои твърдят, че тя беше мъничко измислена, но все пак всички ѝ се радвахме много. И накрая, само седмица след последната ваканция, дойде и пролетната. Май се получи нещо като седмица на училище, седмица във ваканция и т.н. Не че някой се оплаква, само дванайсетокласниците трябваше да правят по две класни на седмица, но това е добра цена за всичкото свободно време, което получихме.

Petya_

Топ 20 филми на Petya_
На страница 12

3

Електронните книги в интернет

14

МУ Пловдив - Въпрос на труд

Топ класове за първи срок

От близо месец (сигурно и повече) на таблото, на което обикновено са залепени болните учители, висят известно количество листове със статистика за успеха и отсъствията на класовете през първия учебен срок. Предните години аз винаги съм го подминавал, ама като чух, че моят клас се е вредил някъде, реших, че не може да мине, без да го отразя.

На най-предно място по успех (резултат, както е отбелязано на таблото) са 7 дванайсетти класа. Първи са 12-д, които години наред не изпускат топ позицията. Следват И, 3, Е, Б, К, като някъде по средата, на четвърто

място, са се промушили 10-г. Аз разбирам бележкарството, когато става въпрос за завършване и нужда от диплома при кандидатстване, но пък 10-г защо се бутат? Може пък да имат повече акъл в главата от нас – току-виж им е ясно, че диплома не се гради за една или две години...

В статистиката за най-малко неизвинени отсъствия, топ3 са 8-е, 8-з и 8-к клас. Тук вероятно е мястото да спомена и съответните класни ръководители: госпожите Димитрова, Господинова и Иванова. Интересен е фактът, че 12-е клас (моят клас) с класна г-жа Камбурова е на четвърто място. Дори в

момента не знам дали да се гордея, или да се срамувам.

Изненади в класрането по липсващи извинени отсъствия няма. На първо място са 8-е (ех, тази Димитрова!), следвани от 5 други осми класове.

По „Окончателен Rang“, както е именувана сборната статистика от успех, извинени и неизвинени отсъствия, първи места са дадени на следните класове: 8-з с класен г-жа Господинова, 9-а с г-жа Стоянова, 10-г с г-жа Главова, 11-е с г-жа Николова, 12-д с мистър Бояджиев.

Честито.

Ивайло Василев

Тази година осми март беше опустошителен!

Снимки от Petya_ и Деница

Анкета

Мартин и Елица, 11 клас

Преди представлението:

— От колко време се подготвяте?

Мартин 11-б: Подготвяме се от доста време, но сценарият беше готов едва вчера?

Елица 11-в: Т.е. подготвяме се от вчера не от доста време, от доста време знаем, че ще участваме.

— Какви очаквания имате за представлението като цяло?

Елица: Като цяло ще има много изненади – главно за учителите, но и за учениците и много смях за всички в залата.

Мартин: Надяваме се да е забавно и много

в Деня на талантите

приятно.

— От колко време се подготвяш?

Владо 11-в: Ами подготвам се от около една седмица.

— Какво очакваш да ти се случи след малко там, на сцената?

Владо 11-в: Очаквам да не се изложам и нещата да тръгнат добре.

— От колко време се подготвяш?

Тихомира 10-ж: От около две седмици.

— Какво очакваш да ти се случи след малко, когато излезеш там, на сцената?

Тихомира 10-ж: Надявам се, че ще ми хареса и че ще ни харесат. На мен лично ми е забавно.

— От колко време се подготвяш?

Сашо 10-е: От около една-две седмици.

— Какво очакваш да ти се случи след малко, когато излезеш там, на сцената?

Сашо 10-е: Ще ми се смеят яко и след това една седмица ще ми викат, че съм травестит?! (Не поради друга

причина, а просто ролята му е такава.)

— От колко време се подготвяш?

Виолета 10-г: Репетиции правим от около седмица, но сценарият е от около един месец. Костюмите са тук благодарение на сценични кадри, иначе, честно казано, нямаше много време да се подготвим.

— Какво очакваш да ти се случи след малко, когато излезеш там, на сцената?

Виолета 10-г: Целта ни е да бъде смешно, защото има пародийни елементи, които са наистина много. Надяваме наистина да ви хареса!

— От колко време се подготвяш?

Петър 11-ж: Нищо не съм подготвил, всичко ще е импровизация.

— Какво очакваш да ти се случи след малко, когато излезеш там, на сцената?

Петър 11-ж: Очаквам всичко да е super, защото репликите не са толкова важни. Важното е да напра-

виш нещо добро на момента!

— От колко време се подготвяш?

Михаил 12-а: От два дни.

— Какво очакваш да ти се случи след малко, когато излезеш там, на сцената?

Михаил 12-а: Предполагам, че всички ще се смеят и тъй като пиесата е много добра, очаквам на

всички да им е забавно.

След представлението:

— Как смяташ, получи ли се всичко така, както искаше?

Елица 11-в: Когато говоря, не осъзнавам точно какво става, но според другите явно сме се представили добре. Иначе определено съм доволна.

— Получиха ли се някакви неочаквани

положения или гафове?

Елица 11-в: Гафове не, имаше неочаквани неща, имаше и много импровизации. Например, когато момчетата ни откраднаха сценариите, това го измислихме в последния момент. Така е обаче на всяко представление и именно това го прави по-весело.

Поготвил: ban4ev

Електронните книги в Интернет,

Откъде да си намерим книги, каквито желаем? Отговорът е прост – Интернет. Тъй като файловете са доста малки, в повечето случаи дори с много бавна връзка ще успеете до 3-4 минути да си свалите, каквото пожелаете.

Малко известен факт е, че 50 години след смъртта на даден автор авторското право върху книгите му се сваля. Но ако не ви се чака 50 години и не можете/искате да дадете 30 лева за едно тънко книжле с меки корици, ви препоръчвам да си го намерите в електронно (и естествено, за да е безплатно – леко незаконно) издание. А ако вече са минали 50 години? Е, тогава поне няма да е незаконно.

Остава въпросът от кое по-конкретно място в Интернет? Bit Torrent и E-Mule ги оставям настрана, за тях е ясно, като основен поток на изпиратствани приложения към вашия компютър. За съжаление те са и доста ограничени в обема си. Има и редица сайтове, хостнати в Data.bg, но те са толкова много, че не си заслужава да се изброяват. Затова прилагам няколко сайта, основни мои източници:

<http://e-book-bg.com/>

Това е новият адрес на един наскоро преместил се сайт. Сравнително богата колекция и прекрасен интерфейс. Книгите са на български, а има и информация за авторите.

<http://sf.movieblast.com/>

ИЛИ **откъде да си**
намерим литературка

Момичетата от 12-г и 12-а бяха оцестливени с по една червена роза за 8 март

Един прекрасен и разнообразен сбор на много от произведенията на Тери Пратчет и Дъглас Адамс. Поне за мен това е най-пълната колекция от „Истории от Света на Диска“ на Пратчет.

<http://geocities.com/sfictionbg1/>

Новият адрес на любимия SF Лудост. Огромен архив книги на български. Съдържа много автори и загла-

вия. Също ще намерите и много връзки към други сайтове за безплатни книги, които няма да опиша тук.

http://free.bol.bg/books_pda/

Също обширна колекция. Освен това е добре оформен и предлага доста информация за авторите. Има книги на български, руски и английски език.

<http://sfbg.us/>

Доста добър сайт, освен книги съдържа и доста информация за авторите и издателствата. За съжаление част от заглавията, посочени в каталога, ги няма, а и последното обновяване е било доста отдавна.

<http://gutenberg.org/>

Проектът „Гутенберг“ е започнат от Майкъл Харг през 1971. Целта на проекта е да засили производството и разпространението на електронни книги и до момента в него се побират невероятните 17 000 безплатни книги на много различни езици, дори има на български, включващи произведения на Христо Ботев, Пенчо Славейков и Иван Вазов. Статистиката сочи, че 2 милиона книги средно се свалят всеки месец!

В заключение да добавя нещо. Ако сте решили да четете електронни книги състандартията Word, по-добре не започвайте въобще. Аз лично предпочитам професионални програми за четене на компютърен екран, като ICE reader. По-малко кьорене, повече удоволствие.

TDO

Цвета и Павел Балабанови, випуск 1995, на сватбата им

АНКЕТА

Зимата свършва, сега какво?

- 29.29% *Ще се готвим за изпити/ще зубрим*
- 32.22% *Ще свалям някой килограм*
- 23.01% *Ще чакам лятото и ще мързелувам*
- 15.48% *Нищо особено*

Гласували: 239

Анкетата е добавена на сайта на гимназията ни (<http://els-plovdiv.com>) от Лъчезар Атанасов на 18 Feb 2006 14:38

Ако някой от вас, читателите, има предложение за подобна анкета, драснете ни едно писмо – с удоволствие ще я проведем.

Въпреки че салонът е с нов паркет, пак се наложи да се правят ремонти. „Паркетът в салона се е нагизнал заради не добра замазка отдолу и че няма оставено място за засъхване“, каза Екатерина Стойнова, учител по физкултура

ОБРАТНА ВРЪЗКА

zdraveite, Dt samo iskam da vi pozdravq za strahotnata rabota - naistina mn. gotin vestnik:) dori ako polovinata u4ili6te sa pulni skeptici i vsi4ko im se struva tupo,, etc, ne se otkazvaite, keep going, naistina si zaslujava.

mariqn4eto

Г-жа Трифонова-Коева:

Вярвам в доброто!

Име: Стоянка Трифонова-Коева
Преподавател по: География
Стаж: 19 години
Семейно положение: Омъжена
Зодия: Овен
Рождена дата: 16.04.
Девиз: Да не падам духом.

— **Като какъв учител се определяте?**

— Търпелива съм.
 — **Назовете нещо, в което вярвате абсолютно!**

— Вярвам в доброто и в добрите намерения на хората.

— **От какво се страхувате?**

— От надмощието на простотията, снобизма и лъжата.

— **Без какво не можете?**

— Без вярата в доброто и без емоциите.

— **Кой е вашият най-голям порок?**

— Трудно ми е да се

самооценя, но може би онова, което не харесват другите в мен, и аз не знам какво точно.

— **Любимо време?**

— Пролетта.

— **Любима книга или филм?**

— В момента чета езотерична литература – поредицата на Ернст Молдашев за произхода на човечеството.

— **За какъв ученик мечтаете?**

— Мечтая за отго-

ворен, възпитан и мотивиран ученик.

— **Кое място на света бихте искали да посетите?**

— Всички екзотични места в Тихия океан и Карибско море. Но в по-близко бъдеще – Испания и Италия.

— **Какво ви кара да се усмихвате искрено?**

— Понякога глупостта, понякога радостта и когато става въпрос за работа – ведрите, усмихнати лица на учениците.

— **Имате ли идол?**

— Много, но най-вече Далай Лама.

— **Пушите ли?**

— Не.

— **Изречитирайте любимия си стих!**

— **Любовта е живот, щедрост, цвят, топлина, А не паничка за дребни грошове!**

Провел: Надежда, 12-а

— **Като какъв учител се определяте?**

— Като широко скроен учител. Стремя се да давам максималното от себе си. Разчитам на поддържането на добри взаимоотношения с учениците и колегите.

— **Назовете нещо, в което вярвате абсолютно!**

— В доброто, в честността, в искреността у хората, макар че не винаги тези качества са налице.

— **От какво се страхувате?**

— Най-големите ми страхове са свързани с близките ми, да не се случи нещо непоправимо с тях.

— **Без какво не можете?**

— Не мога без семейството си и без работа!

— **Кой е вашият най-голям порок?**

— Искам всичко да е перфектно и идеално, а това е свързано с изтощаване от моя страна и от страна на хората, с които работя.

Стойко Танчев:

Не мога без семейството и без работата си!

— **Любимо време?**

— Времето, което прекарвам със семейството си, времето, прекарано с добра компания, независимо дали е сутрин, обяд или вечер, без значение от сезона.

— **Важното е хората, които обичам, да са около мен!**

— **Любима книга или филм?**

— Обичам творбите, свързани с географията и историята. Предпочитам приключенските филми – „Индиана Джонс“ и други, а също така и комедиите, филмите, които те зареждат с добро настроение.

— **За какъв ученик мечтаете?**

— Учениците са такива, каквито са, и трябва да бъдат възприемани по начина, по който се оценяват те самите. Аз лично намирам всеки ученик за интересен и се стремя да обръщам еднакво внимание на всеки.

— **Успя ли да постигнеш това, съм доволен.**

— **Кое място на света бихте ис-**

Име: Стойко Танчев
Преподавател по: География и икономика
Стаж: 11 години, 6 години в ЕГ „Пловдив“
Семейно положение: Семейен, с едно дете
Зодия: Рак
Рождена дата: 21.07.1971
Девиз: Вярвай в себе си!

— **кали да посетите?**

— Желая да посетя страни, които са отбягвани днес от нас, места като Киев, Москва, Петербург.

— **Какво ви кара да се усмихвате искрено?**

— Много

случки от ежедневието, свързани с работата и взаимоотношенията с хората.

— **Имате ли идол?**

— Нямам изграден кумир. Не робувам на идеи как трябва да изглежда човек. Всеки е интересен, когато е самобитен – тогава, когато показва единствено и само себе си.

— **Пушите ли?**

— Не! Употребявам малко алкохол и никога не съм пушил.

— **Кой е любимият ви стих?**

Борбата е безмилостно жестока. Борбата, както казват, е епична. Аз паднах. Друг ще ме смени и... толкоз. Какво тук значи някаква си личност?!

„Прощално“, Никола Вапцаров

Провел: ban4ev

Едни от многото участници в Деня на талантите

Заешки проучвания

Това са две зайчета от две различни езикови училища в две различни държави. Тя учи в България, а той в Турция, но разликите не са много големи.

Име: Алина Траева
Училище, клас: ЕГ „Пловдив“, 8-г

— Какво беше първото ти впечатление от новото училище? Допадна ли ти средата?

— При първата ми среща с новия клас бях толкова уплашена и стресната, че наистина не знаех къде се намирам. Много бях любопитна да разбера как ще изглежда всичко. Цялото лято това беше мисълта, която ме тормозеше. Първоначално както всички и аз бях много уплашена, но с времето страхът премина и сега съм много доволна, че съм точно сред тези хора и точно в тази гимназия. Предполагам, че тук ще намеря едни от най-хубавите

приятелства.
— Колко време пътуваш до училище?

— Пътят до училище е труден, особено през зимата. Като имаме предвид сутрешните претъпкани автобуси, за около 20-25 минути спокойно стигам до класната стая в общежитията.

— Какво е твоето отношение към униформите?

— Би било хубаво, ако всички имахме някакви униформи, които да ни отличават от другите училища. Мисля, че при нас положението с вратовръзките е също така. Ние, осмокласниците, много се гордеем с тях и все си търсим повод да ги слагаме по-често.

Име: Ферех Кадер
Училище: Sakip Sabanci Anatolian High School

— Какво беше първото ти впечатление от новото училище? Допадна ли ти средата?

— През първите няколко дни ми беше много трудно, защото не познавах никого. Но тъй като всички бяхме поставени в едно и също положение, бързо свикнахме и се сприятелихме лесно. Приятелската среда, която всеки един от нас си изгради, беше според собствените ми изисквания, но мисля, че всички намерихме много нови приятели.

— Колко време пътуваш до училище?

— Когато пътувам с кола, пътят е около половин час, но иначе с училищния автобус ми отнема два часа и половина.

— Какво е твоето отношение към уни-

формите?

— Според мен е за предпочитане да носим униформи. Мисля, че учениците на всяко училище трябва да се отличават от другите. Може би защото съм свикнал с тях, но и иначе е хубаво всяко училище да има своя униформа.

Пробел: Алинка, 8-г

ЖИВОТЪТ В ОБЩЕЖИТИЯТА

Ах, 8 март!

Хубавите спомени остават за дълго в паметта, а тазгодишният 8 март определено ще се помни дълго от всички в ЕГ „Пловдив“, като изключим боледуващите. Малко от осмокласниците знаеха за намалените часове, тъй че още от самото начало денят беше прекрасен. Цветята, поздравите, смехът в общежитията – всичко беше супер. Единствено времето предаваше фронта и някой господа подвързаха да заключат, че то е раздразнително и променливо точно като жените. Както и да е, нищо не беше в състояние да попари настроението на дамите и на много от момчетата, както и да изтрие усмивките от лицата им. А като капак и новината за ваканцията, придружена от растогни викове, превърна Деня на жената в много повече от истински празник.

Мая, 8-з

За пролетната умора

Не е трудно да се досетим защо напоследък мързелът яко налегна всички ни. Освен неочакваната ваканция, която дойде като най-готиния подарък за всички дами на 8 март, то и пролетта има своето влияние. Времето се постопли и ние хукнахме навън като пчелчички към мед. Е, температурите не са все още колкото бихме искали, но са доста по-добре от -20С. И щом още от сега не можем да се стегнем и го караме по най-айляшкия начин, то какво ще стане след известно време, когато слънцето яко напече? Съвсем ще забравим за какво става въпрос.

Хубаво, че я има пролетната ваканция, за да се отдадем изцяло на релаксация, но все пак няколко съвета как да се преборим с пролетната умора:

- За тези, които твърдо са решили да не се отпускат, малко витамини ще свършат работа. Едно-две хапчета и човек е като прероден.

- Малко упражнения също ще са от полза. Още повече, че те имат двойно действие – хем сваляш килограми, хем се бориш с мързела.

- А ако питате мен – поотпуснете му края, но не прекалявайте.

Анонимно

Пролетта – сезонът на любовта

22 март – на пръв поглед една обикновена дата, но когато се замислиш... тогава не започваше ли пролетта? Ами, да! Астрономически погледнато, тогава започва „сезонът на зараждащия се живот“. Но какво всъщност е пролетта? Повечето хора ще кажат: „Ами, сезонът, през който разцъфтяват цветята“, ала пролетта е много повече. Пролетта е време за любов. Всеки от нас има любовен спомен, свързан с този сезон. Например – кога най-често влюбените решават да тръгнат на пътешествие към някой романтичен град? Естестве-

но, че през пролетта. Да вземем за пример Париж – градът, изпълнен с невероятно красиви места: паркове, градини, в които всяка влюбена двойка може да намери спокойствие и да се полюбува на природата. Нима няма да онемее при вида на Айфеловата кула и парка пред нея, осеян с хиляди влюбени двойки? Така че, когато растенията разцъфнат и природата се разхубави, излезте навън, разходете се в близкия парк и там на някоя пейка, под някое дърво може би ще срещнете своята бъдеща любов...

Антони, 8-к

Чуждиците в българския език – проблем?!

Често обсъждана тема днес в някои слоеве на обществото ни е бързото навлизане на чуждици в българския език. От една страна, това бива представяно като същинско поругаване на българските народ и култура, като безмислен опит за демонстриране на ерудираност. От друга – някои смятат, че това е глобално явление, неподминаващо и родното слово.

За един от най-големите врагове на българския език е сочена английската реч. Тя според шовинистичните българи се проявява като бацил, заразяващ иначе здравия организъм на прекрасния ни език. За тях това е ненужна тенденция, която се опитват всячески да изкоренят, а като главна причина за нея се посочва достъпът до английски и американски филми и музика след падането на желязната завеса през 1989 година.

Преглеждайки обаче „хрониките на българския език“, дори човек, който не е филолог, би могъл да открие следи от подобни тенденции в миналото:

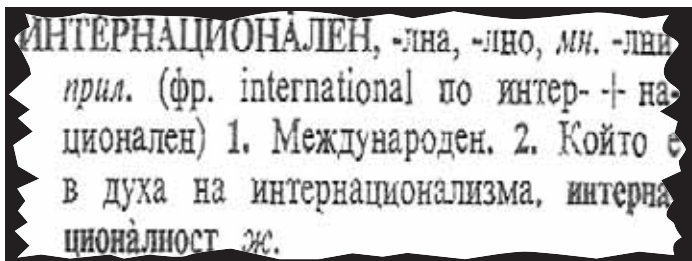
1. Най-вероятно докато сте прелиствали разкази на Иван Вазов, а и на други поети и писатели, може би сте забелязали, че вместо влак те използват думата *трен*. „Train“ идва от френски, което означава, че дори и в началото на века, при навлизането на нововъведение в живота на хората, са навлизали и нови думи, заети от друг език.

2. Ако завъртим лентата малко напред, може би ще забележим влиянието на руския език върху нашата реч. (Причините са ясни) Такъв е например случаят с думата „мироглед“, която произлиза от руската дума „мир“ – „свят“, а преводът ѝ е „светоглед“. Друг пример е широко използваният през времето на нашите родители израз „всё таки“ – „въпреки това“, думите „установка“ – „инсталация“, „наконечник“ – „накрайник“, „емкост“ – „обем“, да не говорим за абривиатурите НАРМАГ, УЧТЕХПРОМ, ХОРЕМАГ – начинът за съкращаване е заимстван от Русия.

Друг проблем е, че на английския се приписват прекалено много „вини“. Като най-бързо развиващият се език и езикът с най-кратка история (след Есперанто) той съдържа у себе си огромен брой интернационални думи, което го прави много удобен за изкупителна жертва на слабо информирани противници на чуждиците. Така се стига до парадокси. Например според мно-

„Auskunft“ и международната „Information“. По-успокояващо е да знаеш, че дори да не изучиш абсолютно всички думи, ще можеш да се разбереш с германеца, австриеца, швейцареца посредством интернационална лексика.

И в крайна сметка – добро или лошо е насищането с чуждици? Определено не трябва да се изпада в крайности. Първо, защото трудно биха могли

да се преброят чуждиците, използвани за създаването на този текст, и второ – защото откакто Господ е направил така, че хората да говорят на

го от „защитниците“ на българската реч думата „реалност“ произхожда от английската дума „reality“. Бърза справка с речника ще покаже, че „реалност“ идва от латинската дума „realis“ – „веществен“, и навлиза в българския от немската „Realitaet“. Същата ситуация се наблюдава и с думата „кондиция“, която не произхожда от английското „condition“, а от латинското „conditio“ и навлиза в речта ни от немски „Kondition“.

Наистина обаче могат да се посочат думи и изрази – англицизми, навлизащи с голяма бързина в езика ни: „sorry“ – „извинявай“, „by the way“ – „между другото“, „take it easy“ – „по-спокойно“, „bye“ – „довиждане“. Причината за това не е просто модата, тенденциите и т.н. Тя е много по-различна и се основава на факта, че английската граматика е сравнително лесна и проста за усвояване, което прави английския най-предпочитания международен език. Друга причина е и навлизането му чрез и в модерните технологии, които от своя страна правят ползването му изключително необходимо в модерния свят, приличащ на едно глобално село.

Една от предпоставките младежите да предпочитат използването на интернационални думи е не излишната потребност да си придават важност, а фактът, че те спомогат при изучаването на чужди езици. За пример би могъл да служи немският, където за думата „информация“ съществуват две думи – германската

различни езици, ние се стремим да намерим или създадем един общ. Едва ли използвайки чуждици ще изгубим българската си идентичност, защото тя е дълбоко залегнала в менталитета ни. Колко хубаво би било всички да говорят един език, който да е странна комбинация от най-добрите страни на всички други езици. Тогава нямаше да ни се налага да отделяме по пет години от живота си за изучаването на някое от чуждите слова! Това едва ли ще се случи в близко бъдеще, но ако се огледаме, определено трябва да признаем, че се вдига прекалено много шум по този „проблем“.

ban4ev

Ученикът не е съд,
който трябва да бъде
напълнен, а факел,
който трябва да запалиш!

Мисля, че образователната система трябва да се променя в своите основи, трябва да се променят принципите, върху които тя се гради. Освен учебни програми, учебници, авторски лективи, трябва да се промени и начинът на общуване между учители и ученици – задачите, които двете страни ще изпълняват в учебния процес.

Ако има някакъв принцип или нещо, което ми се струва, че трябва да се следва, то това е една мисъл: „Ученикът не е съд, който трябва да бъде напълнен, а факел, който трябва да запалиш!“, а това няма как да стане, когато не се отчитат много неща – времето, в което живеем, промените, настъпили в обществото, в ценностната система, нагласите, очакванията, амбициите, желанията, стремежите на човека, на младия човек днес.

Българската образователна система е все още твърде консервативна, от типа – информирам и искам да получа обратна връзка, за да мога да разбера каква част от информацията е поел ученикът, а не посочвам какво му е необходимо и как би могъл да използва тази информация, в ситуации, които изискват той да избира и да взима решение сам. Учебният процес трябва да провокира непрекъснато съзнанието на ученика, който трябва по-често да бъде поставян в ситуации на така наречената „мозъчна атака“. Трябва да се заложат диалогът като основна форма на обучение. Убедена съм, че ученикът трябва да бъде привличан и като помощник, а не само като слушател в учебния процес!

Таня Николова, преподавател по български език и литература

МНЕНИЕ

„Светлина в очите...“

В кабинета ми стои отворен и става ужасно течение. Мое мнение е, че е по-лесно да оставим нещата така и всеки да се справя по своето. Но мое мнение е, че не е коректно отничия страна (училищна управа, учители, ученици) да се преструваме, че няма какво да се направи. Ето ги и вариантите:

- да се отделят средства от училищния бюджет;
- да се поставят на първо време заместители, дъската не се вижда или се вижда частично и е прекалено топло, по-

ради което прозорците стоят отворени и става ужасно течение. Мое мнение е, че е по-лесно да оставим нещата така и всеки да се справя по своето. Но мое мнение е, че не е коректно отничия страна (училищна управа, учители, ученици) да се преструваме, че няма какво да се направи. Ето ги и вариантите:

- да се отделят средства от училищния бюджет;
- да се поставят на първо време заместители, дъската не се вижда или се вижда частично и е прекалено топло, по-

(за да не прозвучи измислено, мога да дам и идеи – хартия или стари завеси от някой от кабинетите, които се сдобиха с прекрасни нови завеси благодарение на взаимни усилия);

- да се съберат пари по инициатива на ученици (тъй като някои преподаватели твърдят, че на тях не им пречи слънцето) и да се закупят и поставят нови завеси или евтнини щори тип „постелка за плажа“. Очакваме властите да дадат своя идея: e-mail: deltate@gmail.com

Камелия ПЕТРОВА

Аз мога да те любя жарко,
да паля кожата ти с звук.
Да те погаяя с пръсти както
не те е галил никои друг.

Или да те посиля с нежност,
прегръна с цялата си мощ,
а ти при мене да останеш,
в прегръдката ми, цяла нощ.

Да се събудя и поема
от въздуха студен навън
и да откажа да приема,
че тази нощ била е сън.

Ивайло Василев, 22 декември 2005

Искра

На Цвети

Искам да те прегърна
и да потъна в теб.
Да погаяя очите ти,
измия клепачите,
заплача със миглите...
Да избягам с
теб и да не се върна.
Да бягаме по плажа
на незримото и
да гледаме залезите.
По 44 пъти на ден.
Да въздъхнем искам,
да полетим с дъха
като духове
и да скитаме, скитаме...

Ивайло Василев, 2 февруари 2006

Невъзможно

Когато те погледна,
Не виждам образа ти срещу мен.
Ръцете си ако протегна
Ме блъска погледът смутен.

Поискам ли да те достигна,
Сърцето ти не мога да открия
И само с око ако примигна,
Следите вятър ще затрие.

Опитам ли се да говоря,
Изгарят думите без звук.
Е, трябва ли да споря,
Че ти не искаш да съм тук?

born_sleepy

Безсмъртна

Бих извадила сърцето си, горещо,
и още докато тупти,
бих го сложила във топлиите ти длани
... и то няма никога да спре,
и то от теб ще черпи сили
... и няма никога да спре.

Бих изтръгнала душата си,
безтленна,
бих я положила чисто гола
в твоите живителни прегръдки
и тя, щастлива, ще пие жадно
любовта ти
с жадни гълтки.

... И Вечността ще побера във този миг.
... И Мирозданието ще превърна в
мой тих радостен вик!

Любовта не може да убива,
тя, убиваща, ме пази жива.

Камелия Петрова

ОТКЪС

Из „Майстора и Маргарита“

на Михаил Булгаков, глава 22 „На свеци“

...Коровиев угаси светилника, който изчезна от ръцете му, а Маргарита видя ивица светлина на пода пред себе си под някаква тъмна врата. На тази врата Коровиев тихо почука. А Маргарита толкова се развълнува, че зъбите ѝ затракаха и по гърба ѝ ползиха студени тръпки.

Вратата се отвори. Стаята се оказа твърде малка. Маргарита видя широко дъбово легло със смачкани, събрани накуп мръсни чаршафи и възглавници. Пред леглото имаше дъбова маса с резба, а върху нея канделабър с гнезда за свеците във формата на остроноктести птици крака. В седемте златни гнезда горяха дебели восъчни свеци. Освен това на масата имаше голяма шахматна дъска с много изкусно направени фигурки. Върху протритото килимче се мъдреше ниска пейка. Имаше още една маса, а върху нея златна чаша и втори канделабър с разклонения във вид на змии. В стаята мирисеше на сира и смола. Сенките от свещниците се кръстосаха на пода. Между присъстващите Маргарита веднага позна Азазело, сега с фрак, застанал до таблата на кревата. Издокараният Азазело вече не приличаше на оня разбойник, който беше изникнал пред Маргарита в Алексан-

дровската градина, и ѝ се поклонил много галантно. ... Примряла от страх, Маргарита различи малко смъртно всичко това сред коварните сенки от свещите. Погледът ѝ беше привлечен от леглото, на което седеше онзи същият, когото съв-

пронизваше всекиго до дън душа, а лявото беше пусто и черно като тясно иглено ухо, като отвора на бездънния кладенец на всяка сянка и тъма. Лицето на Воланд беше изкривено на една страна, десният ъгъл на устните изпънат надолу, висо-

кото оплешивяло чело – прорязано от дълбоки бръчки, успоредни на пречупените вежди. Кожата на Воландовото лице сякаш беше завинаги обгоряла от слънцето. Воланд се беше проснал нашироко върху леглото само по дълга нощница, мръсна и кърпена на лявото рамо. Единият си гол крак беше подвил под себе си, а другият беше изпружил върху ниската пейка. Хела разтриваше с димящ мехлем коляното на този тъмен крак. Маргарита успя да забележи също върху оголената неокосмена гръд на Воланд бръмбар на златна верижка, изкусно изваян от тъмен камък, с тайнствени знаци по гръбчето. До Воланд стоеше върху тежка поставка странен глобус – сякаш жив и сякаш осветен от слънцето откъм едната страна. Мълчанието продължи няколко секунди. „Той ме изучава“ – помисли си Маргарита и с усилие на волята се помъчи да се овладее, защото краката ѝ се разтрепераха.

сем наскоро нещастният Иван беше убеждавал на Патриаршките езера, че дяволът не съществува. Тъкмо този несъществуващ седеше на леглото. Две очи се възряха в лицето на Маргарита. В дясното блестяше златна искра на дъното и

Добромир Тонев

(15.10.1955 г. 24.03.2001 г.)

На 24 март се навършиха 5 години от смъртта на изящния български поет Добромир Тонев.

Добромир Маринов Тонев е роден в Ямбол. Завършва средно образование в родния си град и българска филология в ПУ Паисий Хилендарски, през 1979 г. Дълги години е бил редактор в ДИ „Христо Г. Данов“ Пловдив. Ръководи литературен клуб „Гео Милев“. Основва и ръководи „Национална поетическа академия“ в Пловдив до смъртта си. Днес тя носи неговото име.

Автор е на книгите: „Белег от подкова“ 1979г. Стихосбирката се посреща възторжено и Добромир Тонев е приет за член на СБП.

„Нежна машина“ 1984г. Стихосбирката печели наградата на СБП, „Свиждане със светлината“ 1990г., „Арго“ 1994г. - Печели наградата „Пловдив“, „Под седлото на Пегаса“ 1998 - поетически шаржове, „Крахът на един кокошарник“ 2000 г. - хумористична новела, „Обратната страна на иконата“ 2001 г. - фрагменти и „Голямата лудница“ са издадени посмъртно.

Добромир Тонев е преводач на стиховете на Висоци - „Нерв“, 1984г.

Съставител е на „Антология на пловдивската любовна лирика“ - 1996г., а също и на сборника на Поетическата академия „Друга вода“ - 1998г.

Поклон пред паметта му!

Арго на светлината

Ще ти дам една кожа, през която хората ще те виджат отбътрے. И да нямаш никакви тайни. Ти принадлежиш на всички. Ти си само светлина.,
О. Елитис

И бавно се отделяше плацентата от мрак. Бе вик и плач в началото. Вселената създаде своя център. Родилката земя отпусна тяло. Росата няма никога да значи за двамата души толкова надежда - и Майката и Младенеца плачат. И хаосът, осмислен се подрежда. Гръдта си млечна изгревът разголи и светлината като кръв потече и Го излъчи до премала с болка, защото Го пронизваше със вечност. Той беше предопределен да свети! Той бе неповторим, той бе свободен!

И той пое с осанката на цвете, но не по слънчев лъч - по гол проводник.

Навлizаше - с огромната енергия, която беше наследил от Майка си - в света, където произвеждат серийно, където чувстват и убиват масово, където любовта, за да не куца, е повечето дни четирикрака, където самотата се лекува до топлокава, до колкото и рака: където обезобразяват Майка му - гърдите ѝ, очите ѝ, недрата, и тя по чудо още ражда тайнства с машини за уран между безрата си: където има временно примирие и някои млъчат благодарно, а други - от казана - претендират, че са пауни, снесли пълнолуние... От общия казан, пред който гледните за супа и за правда се нареждат. От общия казан, във който бавно обезкосвяват техните надежди...

Той - още потопен в една хармония, със слънце около устата, викаше в железните уши на милионите, че този странен свят върви наникъде. Говореше за доброта и истина, за красота говореше, за братство и мислеше, че като него мислят, но повечето мислеха обратно.

Докато убеждаваше и спореше, опрян върху изкуства и науки, растеше в своята сладка тиня корена на глупостта, жестокостта и скуката. И думите, понеже не излизаха от неговото собствено страдание, не носеха утеха или близост. И пръстът си оставаше във раната. И хората не искаха да вярват -

живееха в сънлива еднозначност.

Разбра, че да говориш не е дарба, че ставаш смешен в своята прозрачност. И той помръкна. С сяното съзнание, че неговата светлина е чужда, че неговите сетива и знания с любов и труд отглеждаха ненужни декоративни плодове, каквито със хиляди изгиват по тържищата на думите. Да наторяват житото на Словото. И да отидат в нищото. Не бе се доверил на своя опит и виджаше света ограничено, тъй както жабата през телескопа на кладенеца гледа на вселената...

Но, Майчице, той чувстваше във образи!

Опишваше ги, дишаше ги, виджаше единството, абсурдните им слобки от цяят и твърдост, форма и подвижност... Изубваше се и се протриваше потапяше се хищно, без остатък и на студа в прозрачната коприва и в обривите нежни на росата, на азнето с кръвта димеше зиме, беснееше напролет с ветровете, изплзваше се с белите езици на водопадите към върховете...

Не е ли вече жител на планетата на скуката, населена с мизерни дръжжения на мисълта и с клетви, че утре няма да е като вчера?...

Викът му се разнесе над полетата над океани, планини и здания с единственото - маичице! - което изричаме на болката в капаните.

И Тя го осени. И той потъна във себе си, в плътта си се разтвори. Тя - Майка му, природата, бездънната-отвън и вътре в него проговори.: Не утолих глада и твоята жажда Дойде часът и вече осъзнаваш, че аз съм те родила за да раждаш, създала съм те, за да ме създаваш. Не са като на другите очите ти и кожата ти свети някак странно... И аз, която притежавам Всичкото, полагам го в нозете ти Избранико! Разнищвай го на звъци и на образи, спасявай го по невъзможни принципи - създавай свят по образ и подобие над себе си. И той ще е единствен. Единственото твое оправдание, че тук си дишал, разсъждавал, чувствал! Ще вярват в твоите радост и страдание, ако повярват в твоето изкуство,

И му изми очите със росата. И той прогледна - не! - и той Усети

безкрайната игра на чудесата в околното, от себе си обзето.

Природата - зелена класна стая, а синьото небе - дъска за писане... Уплашен ли е бил или замаян? Какво ли в тези мигове е мислил? Какви ли тебешери са му трябвали, какъв ли ръст! - за да достига всичко? Звезди върху него вместо ябълки са падали - да мисли по-различно?

Или това са само светли мигове в живота му по кучешки орисан? Или това са обичайни митове, с които суетата го дописва? а може би пред чашата със вино той е прокинал дарбата си трижди - било му е и болно, и обидно, че той е спял, а другите не виджат, че не сред идиличните картини, а в тъмното мазе на обществото си е измислял вишни и царкни, защото са му липсвали в живота? И потопен в мастиото на здрача, след токоз рани и стихокървене, е искал сам да провери с бръснача дали все още има кръв по вените? Или от слаба и от власт прикоткан, се е превърнал в злобно прилагателно и са се забичали с живота подобно змии - страшно и трогателно? Или след някой сит на скука празник се е сблудил чужд и безразличен и е усетил, че е сам и празен, че в пръстите му няма електричество, че спомен са сезоните на тръпките и котви и платна са вече спуснати, че думите с потайни миши стъпки красивия му кораб са напуснали, че Словото и той се гледат умно, като след дълъг брак - със уважение, и всякое посягане към тръпките ще води до взаимно унижение. И оня страх родителски от чувството, че надживяваш своите творения и че изпращаш в ада на изкуството невръстни мисли, чувства, построения... Защо сега да робим потеклото на неговата светлокожа раса - сега, когато трябва да работи, сега, когато трябва да се радва? Сега, когато корабите снажи на Словото с безкрайното се срещат - защо да правим остров за прокажени от неговите страхи и грешки? За да заселим в този свят на раните и здравето му чувство за нещата ли?... Под сметките на своите биографи поетът ще постави сам чертата на хоризонта. И ще отпътува да търси пристани за светлината. Над златното ѝ руно ще бугува, под сребърната завист на луната.

„Делта Те“ – това...

От страница 1

Ивайло: На едно от събиранията на ученическият съвет стоях до Петя, говорихме си и тя каза: „Дай да направим вестник“ и така започна всичко.

Петя: *Защо не сме във „Виенската сладкарница“? (Това е офисът на „Делта Те“)*

Всички в един глас: Защото ни писна!

Иво: Били сме там поне 100 пъти досега.

Камелия: Вършим нещо различно, защо да сме там?!

Петя: *От самото начало ли си паснахте като екип?*

Петя: Получи се така, че в самото начало в кинозалата идваха страшно много хора, но на всяко следващо събиране окупваха прогресивно. Най-накрая останахме само ние. Оказа се, че сме най-сериозните и наистина искаме вестникът да стане, просто се сработихме.

Камелия: Истината е, че този екип претърпя промени. В началото бяхме пак четирима – аз, Иво, Петя и Катерина Захариева, но се получи така, че останахме само Петя, аз и Иво. След това Надя започна да се занимава с редакторска дейност и станахме отново четирима. Сега вече имаме редовни репортери и много хора, които желаят да работят. Още повече че ние постоянно агитираме и осмекласниците да се включат, за да „вливат свежа кръв“.

Петя: *Само работа ли е това?*

Камелия: Не, това е много работа!

Петя: Голямо забавление е, когато Камелия и Иво (*избухва в буен смях*) започнат да се карат като стара двойка, ние с Надя стоим и се заливаме от смях.

Камелия: Истината е, че аз се опитвам да отстоявам неща, които този екип не приема! (ядосва се)

Иво: Всички сме така и това е най-хубавото. Всеки дърпа нанякъде и се получава нещо добро.

Камелия: Работата в един момент се превръща в удоволствие, защото там на тези страници сме ние.

Петя: *В какво се състои работата ви и само работа ли е това?*

Надя: Ако започнем да разказва-

организирант толкова много неща.

Петя: *Кое ви кара да вършите всичко това?*

Камелия: Големи сме будали!
Надя: Донякъде е въпрос на инат. Когато си се захванал с едно нещо, колкото и да ти е трудно, не можеш просто така да го зарежеш на средата и да кажеш: „На мен ми писна, не искам да върша повече всичко това“.

Камелия: Пък и това си е нашата рожба!

Ивайло: Просто променяме статуквото, даваме възможност за изява, било то чрез вестника, било то чрез

шматка, която за нищо не поемаше отговорност.

Камелия: Аз станах по-заета и по-удовлетворена от това, че не си загубвам дните. Освен това върша нещо, което ми харесва и развива една от заложбите ми.

Иво: Всяко ново нещо променя. Това, че работим с професионалисти от „Марица“, контактите, начинът, по който контактуваме с хората, ни прави по-зрели.

Петя: *Какво могат да направят 50 стотинки?*

Иво: 50 стотинки сами по себе си не могат да направят нищо, но ако 500 души дадат по петдесет стотинки, това е един брой „Делта Те“.

Петя: *А какво е един брой „Делта Те“?*

Камелия: Един документ за състоянието ни в момента, отражение на реалната ситуация.
Надя: Това сме всички ние, учениците на ЕГ-то, защото много голяма част от тях влагат нещо от себе си в него. Всъщност това сме всички ние наистина.

Петя: *За какво ви е най-мъчно?*

Камелия: Мъчно ми е, когато вървя по коридорите с 50 броя „Делта Те“ в ръка и някой се провикне: „Ей, вестникарчето, защо ни продаваш тези боклуци?“. Става ми неприятно, че има хора, които не успяват да видят и малкото хубави неща, които се случват около тях.

Иво: Мъчно ми е, когато виждам, че учители-

те не си купуват и не четат „Делта Те“. Всички учители са около стотина души и ако половината от тях си купуваха вестника, това би означавало много за нас. Те трябва да ни помагат, трябва да съдействат, а не когато ги помолим да напишат десет реда за вестника, да ни отказват.

Петя: Това е вестникът на училището – така се казва „Вестникът на ЕГ „Пловдив““, и е глупаво, когато някой каже „Не, предпочитам да си купя „24 часа“ или „Труд““, защото покупката на вестника е и знак на подкрепа.

Петя: *Кои сте вие всъщност?*
Камелия: Ние сме доброволците, които решиха да се ровят из тайните коридори на училището и да надушват някои неща.

Надя: Това, по което се различавате от другите ученици, е, че ние сме една идея по-луди, за да се занимаваме с всичко това.

Петя: *Оттук накъде?*

Камелия: Оттук натам аз оставам сама, защото те са XII клас и завършват, а на мен ми е много мъчно, защото ние сме един наистина добър екип. Ще ми е много трудно да намеря няколко души, които да ги заместят изцяло. Просто оставам в търсене!

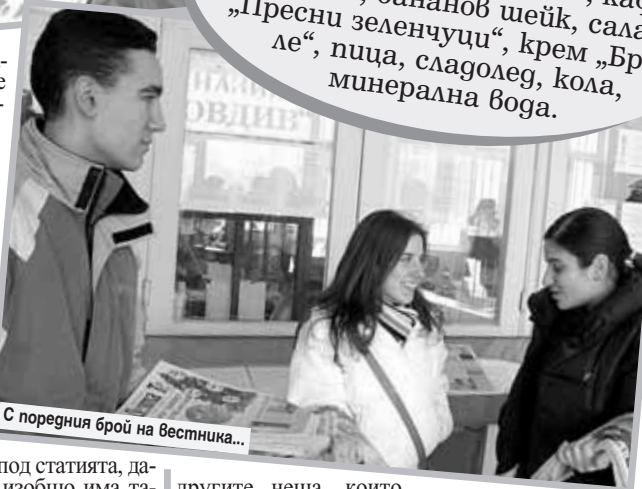
Провел: ban4ev

Екипът на „Делта Те“ в „Густо“

Мястото на срещата: „Gusto“

Меню: Торта „Пукасо“, кафе „Molinari“, бананов шейк, салатата „Пресни зеленчуци“, крем „Брюле“, пица, сладолед, кола, минерална вода.

С поредния брой на вестника...

ме какво точно правим, няма да стигне мястото във вестника.

Петя: Първо трябва да се изчетат всички материали, които са много повече от това, което включваме във вестника. Всичко се коригира, защото има хора, които не спазват правописни и пунктуационни правила. Трябва да се провери дали всеки си е написал името под статията, дали заглавието (ако изобщо има такова) пасва на вестника и ако не – то как може да се извърти така, че да е подходящо. И това е само изчитането... Следва макетиране, страниране, при което стоим по цял ден пред компютъра в редакцията и изобщо...

Камелия: Но по-сложна е работата с хората, защото трябва да се

другите неща, които правим.

Камелия: Ако трябва да сме напълно честни – ние всички сме хора, които имат вътрешна потребност да се изявяват, а имаме също така хъс и инат в запас.

Петя: *Значи всичко е като една палачинка „Вилхелм“!? Това ли е причината да има такава страничка във вестника?*

Камелия: Ами не, това ми хрумна, докато гледах менюто във „Виенския салон“.

Петя: *Какво чувствате, когато вземете един от броевете на „Делта Те“ в ръце?*

Петя: Аз много се радвам! Даже когато гледам старите вестници вкъщи в една папка (пазя си по един екземпляр от всеки брой гладичък, несгъван) и като си хвана (започва да говори умилително) някакъв стар брой, си мисля „Оле, какво е хубаво!“ (всички избухват в смях).

Камелия: Като погледна някой брой, си казвам „Ех, хубав е, но може още толкова!“ или „Можеше още нещо да направим!“ и след издаването на всеки брой наблюдавам прогрес. Аз вярвам, че може още, много, много още!

Петя: *А променихте ли се като личности?*

След като получиха по една червена роза за 8 март, момичетата от 12-а клас почерпиха момчетата от класа

Мазна работа

Искате да ставате инженер, но не ви върви само по физика и математика? Ще ви се да учите за фармацевт, но по химия сте гола вода? Тогава можете да пробвате една или повече от изброените по-долу техники. Сто процента бачкат, всеки ден съм свидетел:

- Правилото на първия чин. Задължително съдайте най-отпред, понякога може да се оправдаете с нещо като „Ами все някой трябва да седне там“ или „Късоглед(а) съм“.

- Когато ви препо-

дават урок, кимайте на всяко изречение. От време на време добавяйте „аха“, „да“ или „ясно“. Отстрани ще изглежда, че урокът ви интересува.

- Дори и всичко да ви е ясно, задавайте въпроси по новия материал. Един съученик го прави редовно (по пет пъти на час) и създава впечатление, че разбира нещо.

- В междучасието се вредете в групичката, окупирала учителя. Въпроси като „Как е синът ви?“ или „Госпожо, приятелят ми ме заразя, какво да правя?“ разсейват омраза-

та ви към него!

- Явявайте се на всяка божия олимпиада, ако ще и да се провежда в Горно нанадолнище!

- Набутайте се във всички организации като училищен парламент, Zubar Club и т.н. Задължително станете отговорник-касиер на класа!!!

- Когато в часа се заговори за дадена книга или филм, бъдете готови ВЕДНАГА след споменаването на заглавието да предложите на даскала да му услужите със самата книга/филм.

● **Хората правят какво ли не за милион долара, но това не е нищо в сравнение с нещата, които правят за едната шестица**

- Запасете се с всякакви видове червени химикали, коректори, ножици, тиксо и клемери, за да можете на секундата да ги изстреляте към нуждаещия се учител.

Е, няма начин да не се запитате дали да останете верни на принципите си, или да станете двуличници. Да – изкушаващо е – хора, които не могат да си пуснат компютъра, искат шестици по информатика, а други, знаещи я има-я няма 5 ду-

Лъчо

ми на немски, напират за 5 и 6 за срока. Но на мен не ми се занимава с мазни работи – ръцете ми са чисти.

Лъчо, 10-ж

● **Правилна ли е ориентацията на България към НАТО и ЕС?**

ЕС? НАТО? NO THANKS!

Според едно изследване на Mensa International българите са на второ място по интелигентност в света, а на олимпиадите по математика, информатика, астрономия и др. българчетата са на челните места (дори без да им предоставяме необходимите условия). По нашите земи е създадена една от най-ранните цивилизации, най-старото обработвано злато в света е намерено край Варна и датира от IV хил. преди Христа. От тук тръгва цивилизацията в Европа, защото тук са най-плодородните земи в Европа. България е на второ място по разнообразие на билките в света след Индия. Тук е и една от най-красивите природи. На 111 000 кв. км са събрани над 10 планини, красиви низини, котловини и долини и едно топло море. По обща площ на резерватите сме на трето място в Европа и на първо като процент от територията, като 88% от тях са включени в списъка на ООН на националните паркове и резервати. На трето място сме в Европа и по исторически забележителности след Гърция и Италия. Ние сме първата създадена държава в Европа, останала със същото име в историята и до наши дни. Ние имаме дълга и славна история. За 1300 години десетки народи са се борили и са загивали, за да владят тази красива земя, но се е наложил коравият български народ. През балканските и световните войни нашите войници показват чудеса от храброст, като не дават нито едно пленено знаме! Тук са едни от най-красивите жени и най-силните мъже, което го доказват медалите ни от олимпиадите в силовите дисциплини – борба, бокс, вдигане на шанги.

Значи по всяка логика би трябвало да сме една силна и богата страна, с която всеки в Европа и света да се съобразява, а българинът да живее един достоен и охоложен живот, изпълнен с радост, щастие и успехи. Да, но за жалост не е така! Българският народ е най-бедният, най-униженият и най-бързо изчезващият народ в Европа! Но защо е така? Питате ли се? Какъв е този парадокс?! Защо най-силният състезател е последен в крайното класиране? Отговорът е лесен – защото е сбъркал състезанието! Защото ако вземем дори най-добрия шахматист и го

пуснем на състезание по борба или вдигане на шанги, той няма да има особен успех, както и обратното. Защото, както се казва: „Всяка жаба трябва да си знае гъола и мястото в гъола“.

Ние сме славянски и православен народ, с източна култура и южняшки темперамент, топли и отворени хора, а сме се запътили към едно място, където хората не са като нас, където

Пеша или не пеша

Температурите са вече над нулата, в хладилника вече не е по-топло, отколкото навън – с една дума – пролет е. Точно поради тази причина можем да си позволим да не пътуваме в луксозните возила на градския транспорт, а вместо това да повървим пеш. Какво спестяваме? 30-60 стотинки, няколко псувни от иначе любезния персонал и излишното чакане на спирката, което е по-дълго от самия превоз.

Да не забравяме, че ходенето пеш е полезно и разтоварващо, особено след серията коледно плюскане + новогодишно освинване + трифонзарезанско наливане. Най-готиното е, че можем да се събираме на групички, минавайки по общи маршрути, и по пътя да обсъдим я какво са давали предната вечер по Шоуто на Слави, я да изпратим по някое благопожелание към някой учител. Абе с една дума – ходете за спорт и кеф!

Лъчо, 10-ж

хората не са на нашето ниво, а искат ние да станем като тях. В момента сме тръгнали към място, където хората са студени и лицемерни, които ти се усмихват и ти забиват ножа в гърба; които ти казват „Браво, България има огромен напредък и е наш най-верен партньор“, а същевременно ни затварят АЕЦ-а, съсипеят икономиката ни и ни вкарват във войни, които не са наши, взимат заводите ни, които са строени от нашите бащи и майки в продължение на 45 години, а сега с промените в конституцията ще започнат да купуват и нашата земя, за която дедите ни са проливали реки от кръв. Мнозинството от народа си остават българи и искат да бъдат такива, каквито са си – умни, интелигентни, силни, топли и трудолюбиви хора. И за да стане това, трябва да си намерим нашия „гъол“ – нашата цивилизация.

В България съществува една организация с

име „Единство“, която смята, че това място е славянската и източноправославна цивилизация. И руският, и българският народ са славянски, говорим близки езици. Ние сме им дали азбука, на която да пишат. Религията ни също е една и съща. С тяхна помощ се освободихме. В съюз с Русия ние можем наистина да се сдобием с основния фактор, за да имаме пазарна икономика – пазар. Там можем да продаваме нашите лекарства, козметика, дрехи, обувки, цигари, домати, чушки, краставици, плодове, компоти, вина, ракии и продукти, в чието производство имаме име в света. Това не може да стане на западноевропейския пазар, защото не можеш да продадеш нещо на някой, който има от това нещо повече от теб. Русия е идеалният ни икономически сътрудник, защото каквото го има тук, го няма там, а това пък, което го има там – нефт, газ, желязо, алуминий, злато, сребро, платина, диаманти и много други (цялата Менделеева таблица) – го няма в България. Получава се допълване, което на нас ни е изключително изгодно. Можем да развием много силно туризма и тук ще идват руснаци, които да се забавляват и дават пари, а не изпаднали германци, които идват тук, за да пестят. Руските автомобили и камиони, самолети, хеликоптери, селскостопанска техника, ядрени реактори също не отстъпват вече по нищо на западните, но това не се показва по нашите необективни и манипулиращи медии. Всички по цял свят знаят, че руските военни и космически технологии са с години напред от останалите.

Ами какви са причините тогава да не сме с Русия – причината е една – 15-годишната пропаганда от политици и медии, че Русия е лошото, а ЕС е хубавото и там ще ни посрещнат с отворени обятия и ще се изсипят куфари с пари. Да, ама не. С ЕС ще става все по-тежко и по-тежко! Много хора вече го осъзнават и затова политиките ни ги е страх да направят референдум. Да, обаче истината ще излезе наяве. Не сме толкова глупави, че да ни мажат очите постоянно. „Единство“ ще успее да реализира своите идеи, защото изходът е само в икономически и военен съюз с Русия и само по този начин България отново ще може да бъде наравно с останалите страни. Нека всеки си направи равностметка на нещата. Ако има заинтересовани, те могат да получат информация относно идеята на организацията на нашия сайт: www.edinstvo-bg.org.

Даниел АРГИЛАШКИ, 12-а

Топ 20 филми на Ретуа

Това не са филми, които са били касови хитове или са получили най-много оскари. Това са филмите, които си остават най-ценни за мен и искам да ги споделя с вас

1. Love Actually („Наистина любов“) – връх в романтичните комедии с участието на Хю Грант (а трябва да му се признае, че те са му специалитет). Всеки път, като го гледам, ме кара да се чувствам добре. За разлика от американските бози, той е разговаряващ, свеж. Куп други познати физиономии (предимно англичани) допълват актьорския състав: Колин Фърт („Дневникът на Бриджит Джоунс“), Емма Томпсън (Sense and Sensibility), Кийра Найтли („Карибски пирати“), Роуън Аткинсън (познатият ни Мистър Бийн), Лиъм Нийсън („Междузвездни войни: Невидима заплаха“) и др. Филмът представлява пъзел от различни истории за различни видове любов, който накрая се подрежда и хората се събират на един коледен концерт. Всеки отделен случай е уникален. Актьорите са страхотни, музиката също. И накрая осъзнаващ, че „Love is actually. all around“.

2. Crash („Сълъск“) – гледала съм го повече от 5 пъти и пак бих го гледала. Освен че участва елитът на Холивуд (Мат Дилън, Райън Филип, Сандра Бълок, Лудакрис и други познати лица), филмът е много изипан и поставя интересни въпроси, след което дава още по-интересни отговори на някои от тях. Досега никой от хората, на които съм го препоръчала, не е казал, че не му харесва.

3. The English Patient („Английският пациент“) – звучи ви болнично, отблъскващо? Няма нищо такова! Филмът е направен по едноименния роман на Майкъл Ондаджи (който също си струва, между другото) и е за една изпепеляваща любов. В ретроспективен план се разказва историята на граф Олмаш (Ралф Файнс), който се влюбва в жената на негов приятел. Никога не съм си представяла, че една пустиня може да бъде толкова красива! Участват още Жулиет Бинош и Кристин Скот Томас. Завладяващ филм.

4. Interstate 60 („Магистрала 60“) – странен филм, общо взето. Кара те да се замислиш за съдбата. И дали всичко, което си пожелаващ, наистина го искаш. Ще си позволя да дам един цитат и да разкажа една случка от филма, която няма особено отношение към развитието на действието. Цитатът е: „Няма съвпадения. Всичко, което се случва, е неизбежно“. А случката: завива си главният герой (Гари Олдман) с колелото и минава покрай една спряла кола, чиято врата точно в този момент се отваря, за да излезе човекът да говори по телефона. Героят се блъска в отварящата се врата и пада. Докато другият му помага да ста-

не, телефонът му се изхлузва от джоба. Оттам минава тир и го смачква. Тогава човекът си пожелава това да не се беше случвало. Следващият кадър е как нашият човек си завива с колелото, но този път спира зад колата. Онзи пак излиза, за да говори по телефона. В този момент идва тирът и... го прегазва! „Някои хора наистина не знаят какво да си пожелават“. Е, ако вие знаете какво искате и то е да гледате един добър филм, то това е „Магистрала 60“!

5. The End of the Affair („Край на аферата“) – още една любовна история, отново по известен роман и отново участва Ралф Файнс (май му върви на такива филми). Забранена любов, от която жената (Джулиън Мур), омъжена, се отказва заради чудодейното оживяване на любовника и след една експлозия (действието се развива по време на Втората световна война). След доста време обаче започват отново да се срещат. Според мен най-забележителното в този филм е отношението на мъжа и както към нея, така и към любовника ѝ, с който са били приятели.

6. A Soldier's Girl („Момичето на войника“) – създаден е по действителен случай. Исто-

рията е покръпителна, смайваща, невероятна, още повече от факта, че тези неща наистина са се случили. Филмът не би се харесал на хора с консервативно мислене, нито пък на такива, които не са готови да приемат чуждото различие. Макар и странна, има и много красота в историята (една нестандартна любов), стига да успееш да я видиш! Песента, с която започва и свършва, също си я бива: Peggy Lee - Fever.

7. The Last Unicorn („Последният еднорог“) – филмчето е малко старичко. Анимация. Аз съм го гледала сигурно двайсетина пъти, а може и повече. Бих го гледала още толкова! Винаги ми създава едно такова хубаво усещане... И музиката също е страхотна! Историята е приказна. Няма начин да не се влюбиш в него! (Не се препоръчва за вменячени любители на екшъна стил Силвестър Сталоун и Брус Уилис.)

8. Memento („Мементо“) – включва се към категорията на „странните“ за мен. Трябва да се следи много внимателно, защото иначе смисълът му може да ви уегне. И не става за разказване! Общо взето главният герой има загуба на краткотрайната памет и не помни нищо всяка сутрин, когато се събуди. Стоп! Знам, че така изложено, ви звучи познато. И аз съм гледала поне още 4-5 филма, за които може да се каже същото. Имаше дори един с едно куче... Както и да е. Този е различен!

9. Wicker Park („Уикър Парк“) – заслужава да му се отдели двата часа. Историята е за един безнадежно влюбен (Джош Хартнет – само заради него си струва гледането, а момичета?), който след много време случайно открива любимата си, с която са се разделили не нарочно уж... Появява се и трети фактор... Повече – като го гледате. И гледайте внимателно, защото иначе няма да може да го схванете цялостно.

10. Анимации – някак си не мога да реша кое от тези филмчета си струва най-много, затова ги поставям наравно: Finding Nemo („Търсенето на Немо“), Ice Age („Ледена епоха“), Monsters Inc. („Таласъми ООД“), Beauty and the Beast („Красавицата и звяра“), Aladdin („Аладин“), The Little Mermaid („Малката русалка“), Spirit: Stallion of the Cimarron („Спирит: жребецът от Симарон“), The Lion King („Цар Лъв“), Lilo & Stitch („Лило и Стич“), Brother Bear („Братът на мечката“) и др. Изобщо не мисля, че те са само за малки деца! Те просто носят радост.

Продължава в следващия брой

Оскарите

Седемдесет и осмата церемония по раздаването на наградите „Оскар“ се състоя на 5 март в „Кодак Тиътър“, Лос Анджелис. Интересен е фактът, че водещите места заеха нискобюджетни филми. Изключение прави „Мюнхен“ на Спилбърг – историята за трагедията с израелските спортисти на Олимпиадата през 1972 г. бе с бюджет над 15 млн. долара и остана без статуетка.

„Най-добър филм на годината“ е напрегнатият разказ за расовата нетърпимост „Сблъсъци“ (Crash), взел награда и за оригинален сценарий на дебютанта Пол Хагис. Лентата изпревари сочената за фаворит каубойска драма „Планината Броукбек“, номинирана в осем от

основните категории, но взе оскар само за най-добър режисьор (Анг Лий).

Наградата за най-добър актьор в главна роля взе Филип Сиймур Хофман („Капоги“), оставяйки зад гърба си претендентите Хийт Леджър и Хоакин Финикс. Напълно очаквано приза „най-добра актриса в главна роля“ получи Рийз Уидърспун за ролята си на певцата Джун Картьър в „Да преминеш границата“ (Walk the Line). Няма как да не споменем и носителите на статуетките за поддържащи роли – Рейчъл Уайз („Вечният градинар“) и Джордж Клуни („Сириана“).

„Вечният ерген“ беше номиниран в три категории, включително за режисура и за сценарий („Лека нощ и късмет“). С три награди беше

отличен „Мемоарите на една гейша“ – за операторска работа, за сценография и за костюми. Същият брой оскари отидоха при „Кинг Конг“ за звукови и визуални ефекти и звуков миксинг. Най-добра анимация стана „Уолъс и Громит“, а оскарът за документален филм взе най-успешният френски филм на десетилетието – „Походът на императорите“.

Дария, 11-ж

Плажни идилии

В студентите зимни дни има два начина да се стоплиш – първият е да гушнеш радиатора на парното, да си сложиш краката върху печката или да си нагласиш климатика да духа право в теб. Обаче има още един вариант, който, гарантирам ви, няма да сгрее ръчичките и краченцата ви, но ще накара скрежасалото ви малко сърчице да пропусне един такт, а мозъка ви, който досега отказваше заради студа навън, да заработи на пълни обороти. Та този вариант е поне за секунда да се откъснеш от цялото си ежедневие и да полетиш по облаците, докато си спомняш за отминалото лято или мечтаеш за следващото, което по ирония на съдбата е фрашкано с изпити и подаване на документи (малко кандидат-студентски вълнения?). Лятото е моментът, в който всички притеснения са на заден план. Позволяваш си поне месец да му се насладиш, не ти е гузно дали ти е подействало затъпяващо или не, освен ако не ти предстои кандидатстване (май попрекалих с оплукването). Но има една

по-странна част от обществото, която се старее точно ти да научиш максимално много от престоя си на морето и превръща седмичката на Черноморието в едно изключително обогатяващо и обучаващо преживяване. Сетихте ли се

вече кои са те? Братята роми, разбира се!!! Знаехте ли например, че вече освен познатите ни витамини А, В, С, D, Е и т.н. съществуват Ю и Я??? Сигурна съм, че на всички се е случвала следната картинка – лежите си вие на плажа, наслаждавате се на лазурното море, галещото слънце и песъчинките, които ви се навират тук-там... и в един момент някой мургавелко прекъсва плажната ви идилия с безмилостното си квичене:

— Банани-и-и-и-и, ябълки-и-и-и-и, портокали-и-и-и. Витамини за всички-и-и-и. Витамини А, Б, В, Г (не ми се ще да продължавам)... Ю, Я!!!

А ние само се оплакваме, че смущават покоя ни. Те хората на крака идват да ни разказват за новите открития!!! Вие знаехте ли например, че от понички с шоколад се отслабва и как гевречетата са: Гевречета вкуснички за момини уст-

нички! А как още не сте разбрали, че от сандвичи с бял хляб се предпазваме от вредните слънчеви лъчи, че от паца се хваща тен, че... абе, още много такива неща, но мозъкът ми отказва да побира повече от ромските бисери. Също така забелязах, че царевичката е със специален ранг. Освен че предпазва зъбките ви от кариес, тя има по-особен, холивудски привкус. Въпреки че ерата на „Спасители на плажа“ отдавна приключи, най-оригиналните възгласи за продажба на това растение са: „Кочанът на Дейвид“ или „Зрънцата на Памела“. И ако вече сте свикнали с този феномен... и дори сте си купили царевичка от него, то непременно ще дойде капакът на всичко – хлапето на съседите ви по кърпа точно сега е решило, че вашният обяд е по-вкусен с пясък, отколкото със сол. Ядосвате се само до момента, в който майка му не се разкръпа на подобаващия диалект:

— Педро-о-о-о, остави какичката (баткото) да се нахрани и ела тук!

Това малко сладко момченце пред вас носи незабравимото име Педро. Не искам и да знам каква е фамилията му. Само един опит права – Педро... Иванов. Първо ти става адски смешно, но в момента, в който разбереш, че се намиращ в средата на латиноамерикански сериал и тези около теб носят имена Касандра, Лурдес, Химена и Джовисна!!, те хваща страх. Не знам дали е страх от това, че народът затъпява, или от реалната перспектива след 30 години президентът на малката ни страна да носи цветущото име Алфонсо Спиридонов.

Следващият път, когато тръгвате към морето, не правете моята грешка – проверете дали сте си взели mp3 player-а поне три пъти, преди да заминете!?

Plamena

Деца на цветята (в мрежата)

blr.cult.bg – вдъхновявайте и се вдъхновявайте

Наскоро си ровех из пет-а и случайно попаднах на нещо, което стопли изморената ми от простотии душичка. Да, открих място, където млади хора с идеи в главите и хъс да се борят за тях могат да споделят всичко, което ги вълнува. Те пишат (в рима или без пунктуация дори), снимат, рисуват – противопоставят се свободно чрез таланта си на системата, която не ги оценява. Защото имат какво да кажат и не се дават лесно.

На кратко „Сини рози“ е underground web издание за красивото в живота такъв, ка-

къвто го познаваме всички. Не се надявах вече, че сме способни на нещо толкова свободолюбиво. Като се замисля, явяват се някаква конкуренция на вестника, който държите сега. Май съм бъркала, че хората не могат да виждат цветно.

Така че, ако no-one cares your head's burning, blr.cult.bg е точно за теб. А по линковете zerko.cult.bg, rasta.cult.bg, nothing.cult.bg, commix.cult.bg, detskazakuska.com също може да намерите нещо интересно (аз намерих – nothing е нещо подобно). Сега можете да се порадвате на букет сини рози, както и на другите деца и цветя наоколо. „вдъхновявайте и се вдъхновявайте“ (както казват създателите) ъ. Станали ви уютно? P.S. да не зарежете Делта Те, ей!

Мира, 9-к

История:

Създаден през 1945-а като Медицински факултет на Пловдивския университет, през 1950-а МУ е обособен като Медицинска академия. От 1974 г. към института е създаден стоматологичен факултет, а от 1997 г. е интегриран Медицински колеж, Пловдив. С решение на Народно събрание от 22.02.2002 г. ВМИ Пловдив е преименуван на МУ Пловдив.

За университета:

Университетът включва следните звена: Медицински факултет – медицина и здравни грижи, Стоматологичен факултет – стоматология, Фармацевтичен факултет – фармация, Медицински колеж и Университетска болница с 1200 легла. Над 17 000 медици и стоматолози от всички страни са получили образованието си тук.

Кандидатстване:

Кандидатства се с приемни изпити по химия и биология, а Здравни грижи – с конкурсен изпит по социална медицина. Съгласно план-приема за 2006/07 г. специалностите приемат следния брой студенти:

**МУ ПЛОВДИВ –
ВЪПРОС НА ТРУД**

Индијци, завършили МУ Пловдив

Медицина – 70
Стоматология – 60
Фармация – 40
Обществено здраве – общо 100

Образователна система:

Продължителността на обу-

чението е различна за различните специалности: медицина – 6 години, стоматология – 5,5 години, фармация – 5 години, здравни грижи – 2,5 години. Завършилите получават образователна степен Магистър и професионално звание Лекар, Стоматолог, Фармацевт. Квалификационна степен Бакалавър получават завършилите „Здравни грижи“.

При обучението се използват различни комбинации от традиционните форми: аудиторни академични лекции, практическо клинично и кабинетно обучение, семинарни занятия, учебно-производствени практики, преддипломен стаж, индивидуално обучение, научни сбирки, обсъждания, командировки на студентски научни дружества. По клинично-дисциплинарно обучение в клиниките на Университетската болница се осигуряват 1,21 легла на студент и контакт с около 38 стационарно болни за обучение. Средно до 29 амбулаторни пациенти годишно имат достъп студентите стоматолози.

Акредитация:

На 24.02.2006 г. НАОА даде институционална акредитационна оценка „Много добра“ (най-високата възможна) на МУ Пловдив с валидност 6 години. Ако още не сте решили къде да учите медицина, фактите говорят.

Животът не е само медицина

Интервю с д-р Пенка СТЕФАНОВА
Възпитаничка на ЕГ „Пловдив“
Випуск 1977, преподавател в МУ

— **Защо избрахте да учите медицина в МУ – Пловдив?**

— Интересно е, че аз винаги съм искала да бъда хирург. А избрах МУ Пловдив, защото това е най-старият МУ в страната с невероятни традиции. Тук са завършили учени, които са разнесли славата на България по света – проф. Попкиров, които създава школа в Германия и има преведени трудове на английски, проф. Червенаков, организатор и ръководител на Катедра по пропедевтика на хирургичните болести, всеотранно развит хирург, научен работник.

— **Как се стигна до преподавателско място?**

— В системата съм от 09.01.1984 г. след конкурс за длъжността. Въпрос на много труд е жена да се наложи в преобладаващо „мъжка“ специал-

ност. Аз учех материала, за да го предам, а студентите – за да го възпроизведат. Убедих се, че не е по-лесно да преподаваш, отколкото да учиш. За мен студентите са барометър за това, дали покривам техните изисквания. Ако не поддържаме интерес у тях, те биха избрали друга специалност. Академизмът е до момента, когато застанеш пред тях. Но те са млади хора, които имат нужда от помощ, съвет и очакванията им трябва да се покриват. Все пак медицината е специалност, която непрекъснато се развива, и учебниците и помагалата изостават и не са достатъчни да образозват бъдещите специалисти на нужното ниво.

— **Сравнявайки гледната точка на студент и тази на преподавател днес, как бихте**

В кабинета, където ми предстоеше да проведа интервюто, неволно ми попадна следният надпис: Първо: не искам никога да ме безпокоят; Второ: никога да не ми задава излишни въпроси; Трето: всеки да си гледа сериозно работата; Четвърто: спомнете си първо, второ и трето; Питам се – такива ли са всъщност медиците в България? Целеустремени работохолици? Е, не само. Срещата ми с д-р Пенка Стефанова – поредния успешно реализиран член от семейството на ЕГ „Пловдив“, ми разкри тази страна на медицината, за която не бях предполагала, че съществува.

оценили учебния план, нивото?

— Пловдивските студенти са благодетелствани, защото имат достъп по всяко време до преглед, манипулация, да влязат, да погледат, да се включат в операция. Никъде по света обучението не е такова – там се работи на кукли, модели и са необходими хиляди разрешения, за да влезеш в операционна. Имаме много чуждестранни студенти и те до известна степен тормозят българите, защото трябва да се преподава по-бавно. Много хора сравняват нивото сега с това преди и си мислят, че младите са по-лоши. Напротив, това, че младите са по-разкрепостени, не значи, че са по-лоши. А за това, че студентите не учат, вина-

та е наша. Образованието не бива да е самоцел – ако не можем да мотивираме студентите, сме догук. Ако някой не се справя добре, аз съм длъжна да направя компромис – може да е моментно състояние. Започвайки лекции, аз казвам на моите студенти, че желанието трябва да е тяхно.

— **Има слухове, че в МУ ще отпаднат квотата момичета-момчета. Това ще доведе ли до феминизиране на специалността?**

— Гледайки успеха, си мисля, че е по-добре да има квота – иначе момчетата не биха могли да се класират. Те не са конкурентноспособни в по-ранна възраст, макар че с годините аналитичното им мислене изпреварва това на жените. Личното ми мнение е, че за нежния пол не е добре да се феминизират специалностите. Животът не е само медицина. Няма смисъл да се създава изкуствена изолация.

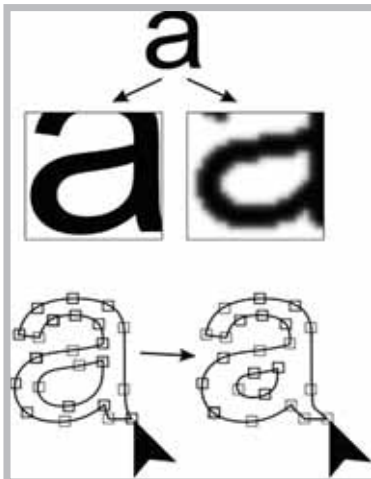
— **На какви изисквания трябва да отговарят кандидат-студентите за медицина?**

— Медицината изисква всецяло посвещаване. Медицината е призвание. Тук компромисите се заплащат много жестоко. Ако на човек не му идва отвътре, няма как да стане. Трябва човек да обича хората и да е готов да им се посвети. Трудът и безсънните нощи се забравят, когато спасиш живот. Необходимо е също бъдещите лекари да имат богата обща култура, да са контактни, защото умениято да проникваш в душата на хора от различни слоеве на обществото е дарба в известен смисъл.

— **Пожелание, съвет към кандидат-студентите за медицина от ЕГ-то.**

— Първо: да седнат и да си помислят дали това е наистина, което искат. Все пак е решение за цял живот. Второ: да се срещнат с някого, работещ в тази област, за да опознаят характера на този труд, за да са наясно как да вървят. Медицината не е свързана само с безкрайни безсънни нощи, но и с такава емоция, която не би могла да се сравни с друга професия. Който желае, винаги е добре дошъл при нас в УМБАЛ „Св. Георги“.

Компютърната графика

старите GSM-и, всяка точка заема 1 бит (една осма байт) в паметта. В пълноцветно изображение точката „заема“ 3 байта (3 x 8 = 24 бита). Ако сте чували за 32- или 48-битови изображения, то при тях пикселът заема съответно 4 или 6 байта. Лесно е и да се „предскаже“ големината на една чисто-битмап картинка – примерно 1024x768 пиксела по 3 байта прави 2 359 296 байта, което е 2,3 МВ. Казах „чиста“, защото всеки пиксел „тежи на мястото си“ и носи собствена цветова информация.

За да се направят по-лесно „преносими“ в интернет (а и поради други причини), изображенията най-често претърпяват т.нар.

„компресия“.

Това е най-общо казано метод, който цели намаляването на размера на файла за сметка на качеството, като примерно сходни пиксели се „сливат“, за да носят в себе си по-малко информация. По този начин, макар и не с оригиналното качество, файлът може да достигне многократно по-малък размер. Известен формат, който предлага подобно нещо, е JPEG.

- Ако все още помните, в началото споменах, че растерният формат не е единствен. Другият вид се нарича „векторен“ (а в осми клас си мислихте, че векторите са безмислени!). При

векторната графика

крайният брой точки е заменен от

математически изрази („Изрази?! Къде отиде очарованието от изображението?“). Трудно е да се повярва, докато не се пробва. Примерно в прозорца на програмата за чертане като CorelDRAW имате един кръг. Но това не е просто кръг, а обект с параметри x, y, диаметър, цвят, контур. Друг пример за векторен обект е, да речем, произволен символ от шрифт. Той изглежда еднакво добре при размери както 5, така и 50 милиметра. Сега опитайте да увеличите една снимка 10 пъти. Грубо, а? Това доказва произхода на въпросния символ, а именно, че е векторен.

Този формат крие

редица други предимства.

Едно от тях е, че комплексните графики се редактират лесно, като всеки обект е самостоятелен и може да бъде редактиран поотделно. Улесняващо работата е и използването на слоеве за организиране на обектите.

Докато за създаването на сложна форма (пак можем да използва-

ме шрифтовия символ) с растерна програма са ви нужни търпение и прецизна ръка, за да изрисувате кривите с мишката/таблета, то при векторната графика е нужно да имате само няколко точки („възли“, или както ви харесва) и посредством манипулатори задавате как да изглежда кривата, която ги съединява.

Векторният формат се използва не само с художествени цели. Примерно един такъв чертеж може да зададе траекторията, по която режеша машина (да речем) обработва плоскости. Така графиката, съставена от математически изрази, отдавна участва в производствения цикъл на почти всички предмети и съоръжения около нас (та ако някъде срещнете симпатичното съкращение 'CAD/CAM', да знаете, че става дума за нещо такова).

Това е накратко същността на компютърната графика. Макар и набързо обяснено, се надявам да сте извлекли полза. И не забравяйте – всичко, което виждате в момента (с изключение на природата), е почти сигурно, че е минало през компютър.

Лъчезар Атанасов, 10-ж

Изображенията, създадени или обработени на компютър, са навсякъде около нас – вестникът, който държите, билбордът на булеварда, рекламните брошури и списанията, които може би имате в изобилие у вас.

Тук ще се опитам да разгранича

видовете компютърна графика

и пътя, по който се минава, за да бъде създадена и редактирана.

- Единият тип се нарича „растерна“ или bitmap. В такъв вид са сканираните изображения или снимките, получени от цифров фотоапарат. Основното тук е, че изображението е съставено от точно определен брой точки (pixels) както по хоризонтала, така и по вертикала (нищо ново, нали!). Всяка точка, в зависимост от данните за цвета, който носи, заема в паметта различна стойност. Примерно в едно изображение, съставено само от чисто черни и/или бели пиксели (като графиките при

Учители и ученици – толкова ли сме различни?

Противно на общата представа, че учителите са крайно различни от нас – учениците, преподавателите са сродни души. От една страна, ние ги възприемаме като даскалите, които често не си пият лекарствата, или пък като мъчителите, които само се чудят как да ни вгорчат повече живота, но и те са хора като нас и съвсем не биха си усложнявали ежедневието да се пробват да ни вляят нещо в главите, ако от това в бъдеще не бихме имали полза. Няма как да не отчетем и разликата в поколенията, която до определена степен обуславя

границата между нас. Достатъчно ярка е разликата в начина на мислене и приемането на света, но въпреки това всички учители са били на нашата възраст и знаят какво е да искаш да се насладиш на всеки миг и да пробваш все нови и нови неща. Вярно е, че има даскали, които ги държи още онази младежка енергия, и такива, които вече се възприемат като покровители. Но нека не забравяме, че това е напълно естествено. Не може всички да сме еднакви. Нека да проследим един учебен ден в ЕГ-то:

Даскалите се редят пред машинката за ка-

фе, защото като нас и те искат да се разбудят с чаша от тази ароматна напитка. След това ще ги срещнете да стоят до парното в приятелска компания от по дваматрима. (Нима ние не се делим по същия начин?) Преподавателите ще чуеш да си споделят – както за служебните проблеми, свързани с непослушните ученици и разпределението на учебния материал, така и за личния си живот. А учениците – те пък за училищните занятия (даскалите и домашните) и за личния си живот (който се изразява в това кой в кое кафене е бил или пък

Слънчевото затъмнение
Снимка от Никола, 12-а

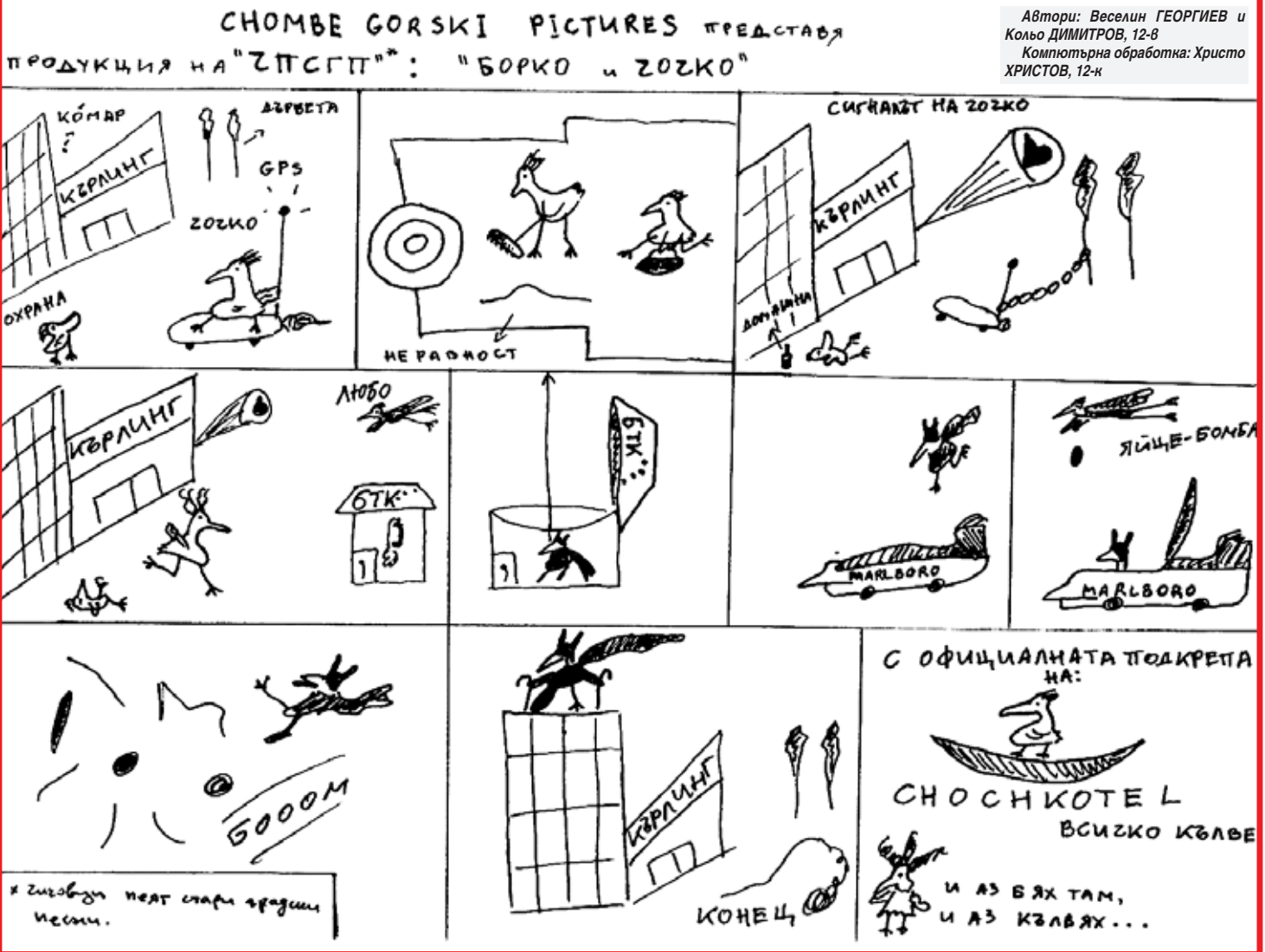
защо с гаджето нещата не вървят). И в крайна сметка темите отново са доста близки, просто гледната точка е по-различна, но да видим какво става по-късно през деня. Ще станем свидетели как някой и друг учител ще се включи в общата игра на хек или пък ще използва свободния час, за да се отбие с някой колега

или колежка в студентското кафе, за да си почине от изморителните часове. Ние това бихме направили. А в края на работния ден повечето преподаватели се разпределят, за да могат да не се блъскат в претърпаните автобуси, а да бъдат закарани с кола до вкъщи. Ние пък, учениците, не всички имаме книжки, но това не ни

пречи да си викнем я татко и мама, я някой приятел да ни транспортира до всички краища на града.

Е, ако всички тези факти не могат да ви убедят, че учителите и учениците си приличат – даже доста, поне е хвърлен поглед от друга гледна точка, а понякога това е напълно достатъчно.

Гергана Кусева, 11-е

✓ Кажете по 5 изречения, аз ще ви прекъсна.

✓ Zwei, acht, две, осем, пет Elektronen.

✓ Един период в химията... мозъчна атака.

✓ Защо пишете, като не ме слушате? Сега нищо няма да пишете.

✓ Да се слушате, а не да си говорите.

✓ Ајде да не говорим, nur probieren!

✓ Ще спра и ще ви накарам да си четете урока, както така gemütlich си говорите.

✓ Ще ви потопя в другия разтвор.

✓ С ала-бала отиваш на някой друг.

✓ Изглежда лесно, но трябва да се внимава и е лесно.

✓ Кой желае да го каже? Да четем!

✓ Офф, Gesundheit!

✓ Ами който приказва – след малко продължаваме.

✓ Дежурна ли си? Ако не – излез да изтриеш дъската!

✓ Чуйте ми казването!

✓ Аз не говоря за такава коса. Имам предвид коса с косми.

✓ Максималната температура на влагата.

✓ Недей шракай с пръсти. Тука не сме в заведение и аз не съм сервитьорката.

✓ – Какво представляват циклоните и антициклоните?

БиСерви

– Ми... те са кръгли такива...

✓ Стига сте клатили тия прозорци! Не стига, че се държат на магия, а вие искате да си ги качите на главите!

✓ За обем на идеалния газ приемаме обема на съда, в който е пометен.

✓ – Кой ензим се съдържа в стомашния сок?
– Q10.

✓ Костадине, Костадине... Аз показвам красотата, а ти рисуваеш таласъми.

✓ – Дайте пример за неценно творчество, а същевременно и вредно.
– Азис.

✓ – Да видим сега каква е разликата между чувствителен и чувствен. Примерно може ли едно дете да бъде чувствено?
– Ми, за педофил може и да е чувствено...

✓ – Каква е разликата между кристалните и метаморфните тела?
– Голяма.

✓ – Коя е най-дългата жп линия?
– От Москва до...

– А други по-дълги има ли?
– По-дълги от най-дългата ли?!

✓ Оле, тая година Нова година се пада петък. Добре, че не е ТРИНАЙС-

ТИ.

✓ – И се получава не любовен триъгълник, а любовен четириъгълник.

– Паралелепипед!

✓ – Изключете ги тия телефони или ще ги прибера!

– Ама госпожо, това е аларма.

– Това е, за да се събудим в часа по немски, нали!

✓ – Как се наричат тези думи, които имат еднакъв звуков състав, но различни ударения?

– Удароними.

✓ – Къде се намира Бенгалското течение?
– Ми до страна Бенгалия.

ЕКИП „ДЕЛТА ТЕ“

Редакторски екип:

Петя МИТЕВА, Камелия ПЕТРОВА,
Ивайло ВАСИЛЕВ, Надежда
ИВАНОВА

Репортери:

Лъчезар АТАНАСОВ, Атанас
БАНЧЕВ, Моника ЗАПРЯНОВА

Фоторепортер: Георги СТОИЛОВ

e-mail: deltate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марци“ - Пловдив